

Nr 993

Av herrar Fridolfsson i Stockholm och Nilsson i Agnäs, om åtgärder för att förhindra trafikolyckor bland skolungdomen.

Det ökande antalet bilar medför att riskmomentet blir allt större för dem som tvingas att till fots uppehålla sig på de allmänna vägarna. Under år 1967 skadades över 1 400 personer och dödades 968.

Den intensiva propaganda som genomfördes under 1968 för att komma till rätta med trafikdöden har glädjande nog gett ett påtagligt gott resultat. Men samtidigt framstår det som än klarare att det framför allt då det gäller barn i trafiken fortfarande råder ett minst sagt otillfredsställande förhållande. Det borde i ett modernt samhälle icke sparas några medel då det gäller att skydda barnen från trafikdöden. Och det är naturligtvis på det sättet att vi alla vill bidra till att skapa ett system som innebär minskade olycksrisker.

Det centraliserade skolväsendet medför emellertid framför allt på landsbygden avsevärt ökade trafikrisker. Även barnen i de lägsta skolklasserna är i dag hänvisade till att medelst skolskjutsar åka långa vägar för att komma till skolan. Om skolskjutssystemet skall kunna fungera utan oöverstigliga kostnader för kommunen kräver detta en mycket noggrann planläggning. Denna har lett till att de s. k. skolbussarna i huvudsak har sin route förlagd till större landsvägar, och barnen får ofta gå eller cykla relativt långa vägar för att komma till bussens uppsamlingsplats. I samband härmed har de ofta att korsa livligt trafikerade trafikleder. Framför allt under den mörka årstiden uppstår härvid avsevärda risker. Dis och dimma liksom regn och snöfall är andra situationer där barnen utsätts för avsevärda faromoment.

Även om det är ett mycket svårlost problem att komma till rätta med de faromoment som skolgång i de lägre årsklasserna utsätts för, finns ändå en lång rad åtgärder som skulle kunna vidtagas. Det gäller att förhindra de mörkerolyckor som beror på att förarna på bilarna för sent upptäcker barnen. En obligatorisk användning av reflexband för såväl gående som cyklande skulle förbättra bilisternas möjligheter att i tid upptäcka dem som vistas på körbanan. Likaså skulle den gåendes möjligheter att upptäcka fordonet bli mycket större om bilarna under vinterhalvåret alltid framfördes med minst halvljus — även under dagen — påslaget.

Ett noggrant studium av orsakerna till olyckor bland skolungdom i lägre årsklasser torde kunna ge en vägledning om vilka åtgärder som i första hand behöver vidtagas. En sådan utredning bör med föräldrars och skolans hjälp kunna genomföras utan alltför stora kostnader.

Med stöd av ovanstående hemställas,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om utredning och förslag till åtgärder för förhindrande av trafikolyckor bland skolungdom.

Stockholm den 28 januari 1969

Filip W. Fridolfsson (m)

i Stockholm

Tore Nilsson (m)

i Agnäs
